

Kókuszillatú hétköznapiak

Történetek a rizsföldek
széléről

Tünetek és varázslatok

Szerencsésnek mondhatom magam. Sok szempontból, de részben azért is, mert tulajdonképpen nem vagyok egy gyengélkedős típus. Az immunrendszerem a kőbányai cicakakis játszótéren edződött, és az öt másodperces szabályban is hiszek, még akkor is, ha valójában minden leejtett falat egy hadseregnyi bacival kínálja meg a szervezetemet. Ha pedig mégis elkapok valami nyavalyát, akkor általában anyukám jól bevált receptjeit bevetve (mint egy gyógyító húsleves, egy citromos-mézes tea vagy akár más alkalmakkor ropi és főtt krumpli kólával) pikk-pakk rendbe jövök. És ez tényleg így van, az esetek nagy részében ha a családban valaki beteg, azonnal nővér üzemmódba kapcsolunk, és már rotyog a tűzhelyen a házi tyúkhúsleves.

Szóval mondhatni nagyrészt már öngyógyító vagyok, hiszen minek induljak el maratoni ücsörgésre az orvosi rendelőbe, ha aztán ugyanazt fogják elmondani, amit amúgy is tudok már. Hát nem? És ez itt sem történik másképpen. Legalábbis azt gondoltam. Kis butus. A helyiek ugyanis nem teljesen

osztóznak a véleményemen, és a sokat látott, viszonylag jól informált európainak sem hisznek, ha azt mondja nekik az ember lánya, "jaj, semmi bajom, csak picit megfáztam". De kezdjük is az elején.

Történt ugyanis, hogy merülés közben sikerült néhány kellemesnek egyáltalán nem mondható korallcsípést szereznem. Na nem azért, mert a testközeli élményt a korallban fetrengéssel szerettem volna átélni, hanem egyszerűen vannak olyan szinte teljesen láthatatlan, páfrányszerű növények, amik bizonyára arra hivatottak létezni, hogy észrevétlenül vörös, viszkető karfiollá változtassák a vízbe merészkedőket.

Erre ugyan van pár igencsak nomádnak nevezhető, a bűvárok körében gyakran használt kezelési módszer, de itt a helyiek inkább kókuszolajba pácoltak, hátha az majd segít. És segített. Tényleg, másnapra kutya bajom nem volt annak ellenére, hogy ezek a kis hólyagocskák minimum 3 hónapig kísértenek. Már éppen kezdtem volna megnyugodni, hogy lám, a kókuszolaj mégiscsak egy univerzális csodaszer, amikor nem sokkal később megjelent a tünet.

Tudod, ezt otthoni körökben a körzeti doktor néninek is csak úgy magyaráznád meg, hogy "bujkált bennem valami". Nem fájt igazán. Nem volt látványos. Nem volt láz, nem volt köhögés, nem volt semmi konkrét,

amire rá lehetett volna mutatni, hogy na ez az. Csak egy furcsa, megmagyarázhatatlan érzés, mintha a testem halkán, udvariasan jelezné, hogy „figyi, szerintem valami nem oké”. Én pedig, a tapasztalt európai, erre pontosan azt válaszoltam magamban: *jól van már, ne hisztizz.*

Hiszen ugyebár ha már van valami kézzel foghatónk, jöhet a házipatika, a leves, a ropi, vagy a lándzsás útifű, de így még a testem se tudja mi a bajom, nem hogy én. Ellenben balinéz ismerőseim egészen másként álltak a kérdéshez. Elég volt annyit mondanom, hogy valami „kicsit fura”, és máris olyan arckifejezéseket kaptam, mintha legalábbis egy láthatatlan démon költözött volna belém.

– *Masuk angin* – hangzott el az első, lesújtó diagnózis.

Ez az a kifejezés, amit itt mindenre rá lehet húzni. Szó szerint annyit tesz: „*bement a szél*”. Hogy hova, hogyan, mikor és miért, az teljesen lényegtelen. A szél bemegy, és onnantól kezdve bármi lehet belőle. Fáradtság, fejfájás, gyomorrontás, rossz kedv, sőt, ha nagyon akarjuk, akár egy enyhe létezési válság is.

Én próbáltam érvelni.

Tényleg.

Elmondtam, hogy nem fáj semmim, csak picit levert vagyok.

Hogy aludtam.

Hogy ettem.

Hogy ittam.

Hogy valószínűleg csak túl sok volt a nap, a víz, az élmény, vagy esetleg a sambal, habár ezt csak félve ejtem ki a számon, mert olyan bizony itt nem történhet.

A válasz erre egy mély, együttérző bólintás volt, és egy újabb ítélet:

– *Iya... masuk angin.*

Innentől kezdve pedig már nem volt visszaút.

Előkerültek a "varázslatok". Masszázs. Gyömbér. Meleg tea. Papaya levél. Valami sötét színű, kesernyés folyadék, amiről senki nem tudta pontosan megmondani, mi van benne, csak azt, hogy „nagyon jó”. Az a bizonyos pénzérme, amivel gyógyterápia gyanánt addig vakargatják a hátad, amíg az "angin" piros, tigrisminta jellegű csíkokként távozik a bőrödön át. És természetesen a legfontosabb: **nem szabad nemet mondani**, mert azzal gyakorlatilag elutasítod a gyógyulást magát. Azt meg igazán nem szeretnénk. Nem bizony!

Ezen a ponton pedig már nem beteg voltam, hanem projekt. És bár az európai agyam minden porcikája tiltakozott a diagnózis ellen, a testem... nos, a testem feltűnően együttműködő volt. Melegedett, ellazult,

megnyugodott. Mintha azt mondta volna: *na jól van, lehet, hogy tényleg a "szél" volt.*

És ez még nem minden. A helyi "természetpatika" ugyanis kifogyhatatlan, bőven akadnak még ínycségek olyan dolgokra, amikre otthon inkább egy vérvételt javasolnának. A vérnyomás ugyanis - ha nem tudnánk - nagyban függ attól, hogy sertés- vagy bárányhúst eszel-e. Ha viszont asztmával küzdesz, akkor bizony a gekkósültet ajánlják a helyiek. Állítólag valóban hatásos, habár a környezetemben még senki nem próbálta, így az ízéről nyilatkozni nem tudok. Mondjuk nem is azért kell enni, mert fantasztikus gasztroélményt nyújtana szegénykém. Na és ott a kókusz, aminek nem csak olaj változata, de friss nedűje is manna a testünknek, gyomorproblémákra, másnaposságra és még rengeteg dologra ajánlják a belsejében lötyögő édes lé fogyasztását. Apropos, gyomorbajok. Erről is van egy jó sztorim.

Történt ugyanis, hogy Gedével egy éjszakát délen töltöttünk, egy resortban. Gondoltam én, hogy több hónapnyi kintlét után kemény vagyok már, mint Tarzan talpa, de valami kellően megviccelt (a vízre gyanakszom, de ez már nem derül ki sosem), és a hazaút reggelére megfájdult a gyomrom. Amolyan furcsa mosógépszerű érzés volt, már reggelizni se

akartam, érthető okokból. Vagyis nem akartam hányni. Itt pedig ugyebár ahogy azt már többször említettem, olyan nincs, hogy nem eszel eleget. És elégszer. Gedében el is indult a belső pánikgomb, és közölte, oké, innen egyenesen a kórházba megyünk. *"Hogy micsoda?"* - kérdeztem teljes értetlenséggel, hiszen egy pocakfájás-nem reggelizés kombó nálunk általában nem egyenes beutaló a kórházba. Innen pedig nem volt kiút. Ismét. Gede már az odatartó úton megnyugtatót, hogy ő pontosan tudja, mi a baj.

- Maag.

Itt egy pillanatra megállt bennem a vér. **Mag.** Anyukám gyerekkori intelmei azonnal felvillanni látszottak a fejemben: *„Ne edd meg a dinnyemagot, mert kinő a hasadban!”* Hát tessék. Én megettem. És most itt ülök Balin, gyomorfájással, és lehet, hogy bennem csírázik a bizonyíték.

Persze ekkor még nem tudtam, hogy a *„maag”* ebben az esetben nem magyarul mag, hanem helyiül egy teljesen más állapot neve. De addigra már késő volt: egy rövid ideig komolyan mérlegeltem, hogy hamarosan megöntöznek-e, vagy elég lesz egy kis napfény.

Na jó, de aztán a doktor néni is megerősítette kedves békuszom feltevését, és néhány levél gyógyszerrel haza is engedett. Mindezt alig 1-2 ezer forintért,

amiben a vizsgálat, és az egy heti, még a rendelőben kezembe adott pro- és antibiotikum, valamint a gyomorvédő adagom is benne volt.

És az egészben talán ez a legfurcsább. Otthon erre valószínűleg kaptam volna egy időpontot két hét múlva, egy vérvételt, egy vállrándítást és azt a mondatot, hogy „figyelje, változik-e”. Itt viszont kaptam figyelmet, megértő szavakat, pocakmasszázst és egy biztos tudást, miszerint valami volt, de pár nap és kutya bajom se lesz.

Szóval azóta óvatos vagyok a széllel, tisztelettel bánok a magokkal, és ha valaki Balin azt mondja, hogy „ez angin”, inkább bólintok. Mert lehet, hogy nem mindig értem, mi történik, de az eddigi tapasztalataim alapján valahogy mindig rendbe jövök. És az is lehet, hogy néha nem is az a legfontosabb kérdés, mi a diagnózis, hanem az, hogy van-e valaki, aki azt mondja, *„gyere, csináljuk együtt, hamarosan jobb lesz.”*

